

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Lesław Dąbrowski

Protokolant: st. insp. sąd. Joanna Sadło

przy udziale oskarżyciela skarbowego inspektora Anny Kuźma

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013 roku

sprawy **Z. P.**

obwinionej z art.56§4 kks

na skutek apelacji, wniesionej przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w J.

od wyroku Sądu Rejonowego w Biłgoraju VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Janowie Lubelskim

z dnia 22 lutego 2013 r. sygn. akt VII W 8/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną ;

II. wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt II Ka 380/13

UZASADNIENIE

Z. P. została oskarżona o to, że w ustawowo przewidzianym terminie nie złożyła zeznania o wysokości uzyskanego przychodu, wysokości dokonanych odliczeń należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych – PIT 28 za rok 2011 – to jest o czyn określony w art. 56 § 4 kks.

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2013r., sygn. akt VII W 8/13 Sąd Rejonowy w Biłgoraju w VII Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w Janowie Lubelskim umorzył prowadzone przeciwko Z.P.postępowanie na podst. art. 113 § 1 kks w zw. z art. 17 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 16 § 1 kks; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wyżej wymienionej 442, 80 złotych, tytułem zwrotu kosztów poniesionych na ustanowienie obrońcy; kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł Naczelnik Urzędu Skarbowego w Janowie Lubelskim, który wydany wyrok zaskarżył w całości, na niekorzyść oskarżonej, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że w dniu 20 lutego 2012r.- to jest w czasie złożenia wniosku w trybie art. 16 kks Urząd Skarbowy w Janowie Lubelskim nie posiadał wyraźnie udokumentowanej informacji o popełnieniu przez nią zarzuczonego jej wykroczenia skarbowego oraz obrazę prawa materialnego w postaci przepisów art. 16 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks, poprzez przyjęcie, że oskarżona Z.P.złożyła skuteczne zawiadomienie w trybie art. 16 kks, w sytuacji nie spełnienia warunku dotyczącego ujawnienia osoby współdziałającej w popełnieniu czynu zabronionego w osobie swojego męża M. P. (1), co wykluczała zastosowania instytucji tzw. czynnego żalu.

Wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Z. P. do ponownego rozpoznania w sądzie pierwszej instancji.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Janowie Lubelskim na niekorzyść Z.P.apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywisty i nie podlega uwzględnieniu. Wbrew wywodom tejże apelacji, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych świadczących o tym, że wzajemne relacje małżonków P., w zakresie składania przez Z.P.deklaracji podatkowej Pit 28 nie stanowiły przestępczego współdziałania w rozumieniu materialnego prawa karnego skarbowego (art. 9 § 3 kks). Jak wynika z umowy najmu lokalu mieszkalnego położonego w K.przy ulicy (...), osobą wynajmującą jest wyłącznie Z.P.. Ona też jest, jak to przedstawia treść deklaracji (zeznania) PIT 28, podatnikiem należnego z tego tytułu zryczałtowanego podatku dochodowego. Z jej wyjaśnień, nie kwestionowanych przez skarżącego wynika, że rola jej męża M. P. (1)sprowadzała się do pomocy w wypełnianiu deklaracji podatkowych : [...] Mąż prowadzi to nie jako doradca podatkowy, tylko pomoc dla mnie, jako żony [...], wyjaśniła na rozprawie w dniu 5 lutego 2013r. oskarżona (por. k. 55V). Należy w tym miejscu stwierdzić, że nie spełnia wymogu zajmowania się sprawami gospodarczymi tzw. poradnictwo podatkowe, ani też udzielanie pomocy w prowadzeniu ksiąg podatkowych, jak też sporządzanie zeznań lub deklaracji podatkowych (zob. Tomasz Grzegorzczuk – Komentarz elektroniczny Lex art. 9 kks). W świetle tych ustaleń, rozważania apelacji, odnośnie do wzajemnych relacji małżonków P., w kontekście terminu „zajmowania się sprawami gospodarczymi” są na gruncie sprawy niniejszej nieadekwatne i mają walor teoretyczny, ponieważ jej mąż nie zajmował się profesjonalnie jej sprawami podatkowymi . Zresztą, gdyby M. P. (2)faktycznie był osobą współdziałającą w rozumieniu prawa, to powinien zostać oskarżony wspólnie z żoną o dokonanie tego samego wykroczenia. Sporządzający akt oskarżenia oskarżyciel skarbowy z jego oskarżania jednakże zrezygnował. Zatem, podważanie trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia sądu meriti, wobec nieujawnienia przez samooskarżającą się Z.P., jako osoby współdziałającej w popełnieniu rzeczonoego wykroczenia swojego męża M. P. (1)należy traktować jako nieporozumienie. Trafne jest także ustalenie sądu a quo co do tego, że w dacie wpłynięcia do Urzędu Skarbowego wniosku Z.P., złożonego w trybie art. 16 kks, tenże organ skarbowy nie posiadał jeszcze wyraźnie udokumentowanej wiadomości o popełnionym przez nią wykroczeniu. Przyjęte przez ten sąd za udowodnione fakty były bowiem efektem poprawnej interpretacji przepisu art. 16 § 5 pkt 1 kks. Kwestionująca tę interpretację, zawarta we wniesionym środku odwoławczym analiza prawna dokonana przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Janowie Lubelskim jest błędna. Nie uwzględnia bowiem ona wykładni gramatycznej tegoż przepisu. Skarżący ignoruje przy tym, wyjątkowo zgodne w tej mierze wypowiedzi doktryny prawa karnego skarbowego, której poglądy jasno oraz szeroko zaprezentował sąd pierwszej instancji w swoim pisemnym uzasadnieniu. Sąd Okręgowy zajęte przez sąd pierwszej instancji stanowisko w całości podziela, z krytyczną oceną nieprawidłowej w tej mierze praktyki Naczelnika Urzędu włącznie. Nie można zatem zgodzić się ze skarżącym, odnośnie do tego, że urząd skarbowy w dniu następnym po upływie ustawowego terminu do złożenia deklaracji PIT 28 posiadał już wyraźnie udokumentowaną wiadomość o przedmiotowym wykroczeniu, na tej podstawie, że brak było informacji o wpłynięciu tejże deklaracji w (...). Zgodnie bowiem z wolą ustawodawcy udokumentowaną wyraźnie wiadomością o popełnionym przestępstwie lub wykroczeniu skarbowym są informacje o charakterze procesowym (tak min. F. P.w Komentarzu do kodeksu karnego skarbowego opublikowanego w (...).r. do art. 16 kks). W warunkach niniejszej sprawy rzeczywisty walor takiego udokumentowania posiada dopiero informacja stanowiąca załącznik do Zarządzenia nr (...)z dnia 8 marca 2010r., a sporządzona przez komisarza Skarbowego M. W.w dniu 22 lutego 2012r. W świetle obowiązujących przepisów oskarżona Z.P.miała prawo do tej daty skorzystać z instytucji tzw. samo denuncjacji określonej w przepisach art. 16 kks. Skoro jej wniosek nosi datę 20 lutego 2012r., to stanowisko Sądu Rejonowego o umorzeniu prowadzonego wobec niej postępowania w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zasługuje na aprobatę. Wniesiona apelacja, nie przedstawiając natomiast na przełamanie tegoż stanowisk, ani orzeczeń sądów powszechnych, bądź też judykatów Sądu Najwyższego, ani także krytycznych do powoływanych przez sąd pierwszej instancji poglądów piśmiennictwa prawniczego, tudzież poglądów tzw. doktryny, nie zasługuje na uwzględnienie, jako bezzasadna w oczywistym stopniu. Ponieważ nieuwzględniona apelacja pochodzi od oskarżyciela publicznego, Sąd Okręgowy poniesionymi w

postępowaniu odwoławczym wydatkami obciążył Skarb Państwa. Powyższe rozstrzygnięcie uzasadnia przepis art. 636 § 1 kpk.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji wyroku.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.